

лето: едноконни саки, каруци съ всевъзможни каци, жени съ кобилици, дѣца съ стомни въ ръце. Всички тия хора бързаха, подканяха се едни други и върху всѣко лице стоеше тревога и най-нѣжна грижа.

Една отъ женитѣ, които първи, съ кобилица на рамо излѣзоха отъ града, бѣше и Шина. Тя е четиредесетгодишна, чевръста и силна жена. Въ малкитѣ градове хората отблизо се познаватъ помежду си, но Шина имаше и друга известностъ. Бѣше бедна, но крайно трудолюбива и набожна жена.

Женитѣ и децата, които вървѣха съ Шина, се отбиха къмъ превързочнитѣ пунктове, или чакаха да ги посрещнатъ войници. Но тя бѣше чула, че вода преди всичко трѣбва за картечницитѣ. Де сж тѣ? Какъ ще ги намѣри? Тя не знаеше нищо за тѣзи машини и не разбираше, защо водата е необходима за тѣхъ. Изъ пѣтя отново чу нѣкой да говори: „Сгорешили се много. Не ще могатъ да стрелятъ. Вода трѣбва“. И тя разбра, че трѣбва да върви напредъ и да бърза.

Битката ечеше предъ нея съ всичката си сила. Навсѣкжде по хоризонта се издигаха високи и черни стълбовѣ отъ фугаснитѣ гранати, млѣчнитѣ кълба на шрапнелитѣ замрежаваха небето. Непрекжснато ечаха топоветѣ, припряно и често пукаха пушки. Но срѣдъ тия гърмежи тя дочу и други едни — последователни, еднакви и кратки, като че сухо и остро тракаше нѣкоя шевна машина. „Може би, това сж тѣ!“ — си помисли тя. Наблизо около нея нѣмаше никой. Въ лѣво по шосето се виждаха войници, препускаха ракли и кола, но тѣ бѣха далечъ.

Само единъ човѣкъ идѣше насрѣща ѝ и отъ близо тя позна Ки́ро каруцарина. Като дойде при нея, той се спрѣ и, както се виждаше, никакъ не се очуди